

El tret de gràcia

Marguerite Yourcenar

Per fi, un matí, en el parc on Michel esgrillava patates, vaig saber el secret conegut de tothom, que els nostres companys, malgrat tot, van tenir l'elegància de callar fins al límit, ja que Conrad no ho va saber mai. Sophie havia estat violada per un sergent lituà, ferit després i evacuat cap a la reraguarda. L'home estava borratxo i havia anat l'endemà a agenollar-se en el saló davant de trenta persones, tot ploriquejant i demanant perdó. I aquesta escena devia d'haver estat, per a la criatura, més basquejadora que el mal quart d'hora del dia abans. Durant setmanes l'adolescent havia viscut amb aquest record i la fòbia d'un possible embaràs. Per més gran que arribés a ésser, més tard, la meva intimitat amb Sophie, mai no vaig tenir el coratge de fer al·lusió a aquesta desgràcia : era, entre nosaltres, un tema sempre esquivat i sempre present.

I tanmateix, cosa estranya, aquest relat em va apropar a ella. Perfectament innocent o perfectament intacta, Sophie només m'hauria inspirat els sentiments de vague enuig i d'empegueïment secret que m'havien fet experimentar a Berlín les amigues de la meva mare; enfangada, la seva experiència veïnejava la meva, i l'episodi del sergent equilibrava curiosament per a mi el record únic i odiós d'un bordell a Brussel·les. Després, distreta per sofriments pitjors, va semblar que oblidava del tot aquell incident, que ja no em podia esborrar del pensament, i una divergència tan profunda és potser la meva única excusa per als turments que li vaig causar. La meva presència i la del seu germà li retornaven de mica en mica la categoria de mestressa de casa de Kratovicé, que havia perdut fins al punt de no ésser a casa seva res més que una presonera esbalaïda.

Yourcenar, Marguerite. *El tret de gràcia*. Barcelona: Edicions 62, 1990, p. 30.

Traduït per Maria-Mercè Marçal